

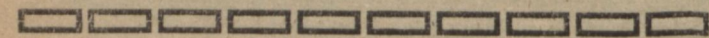
Dani bá hezszólásai.

Hogy a suj még a gyükeriket es rágta vóna essze ezeknek a hengér oláhoknak, aszongyák esment nem nyughatnak a bőrikbe. Most, hogy ezek az én asszonyomék kiromlottak s ott hatták azt a kicsi bessőséget, mindenképen el akarják rékoválni azt a nihány köből féle földet. Igaz, hogy a saját tekintetemből es jobb lett vóna, ha nem vackolódik az asszony s otthon ült vóna még egy nihány esztendeig; de úgy vótam véllc mind Rótenstáng Móric urék az emigráncsokkal, hogy — mondom — ha mán eccer lettem véllc a hütöt (a suj

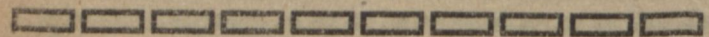
essék belé abba a köccségbe), jobb ha magam előtt látom. Most osztáng a lett a vége, hogy ezck a hengér oláhok a mü földünket es belévették a földreformációba s ha nem egyéb, mán által es iratták Pulugor Viktorra. Pedig az es jobban tenné, ha nem hagyná félbe a medvetáncoltatást, met eddig abból élt istálom s ugy essze szokott a medvéjivel, hogy esső tekintetre azt sem tudta az ember, mejik a medve s mejik az oláh? Még a régebbi esmerősei es csak arról esmerték, hogy az oláhnak szagosabbacska vót a légköre mind a medvéjinek.

Most osztán belé ültették az én földembe s még a tetejibe az asszony es a nyakamon marada ideki. Pedig abiza ujságírói fizeccséből nem igen telik a dufla köccség. Legfejjebb egy háboru segéte ne még rajtam valamitteképen, de arra való tekintettel, hogy kijetek-től hejába várom a háborut, ugy gondoltam, hogyhát legalább én felveszem a hadiállapotot — az asszonnyal, amit kijeteknek es szívemből kívánok a saját magik házi sárkányikkal szembe. Legalább ebbe az egybe kvittek leszünk.

VÁLTOZÁS. Tekintettel a nyomdászok újabb 30%-os fizetésemelésére, lapunk árát legnagyobb sajnálatunkra minimális 25%-kal kénytelenek voltunk felemelni. Lapunk új előfizetők részére október 1-étől negyedévre 150 kor., félévre 300 kor. Egyes szám ára 25 kor.

Az Uj Élet kiadóhivatala.

Hiszek egy Istenben,
Hiszek egy Hazában,
Hiszek egy isteni örök Igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában

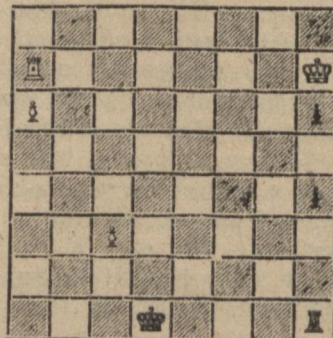
Ámen.

SAKK.

Rovatvezető: Rácz László.

Henri Rink, Barcelona.

B. S. K. verseny I. díj, 1912.

Világos nyer.

Milyen szerepe van c3 világos gyalognak? Helyesen megfelelők nevét közöljük.

*

Alábbi kis apróság 1912-ben jelent meg a „Magyar Sakkvilágban“. Ritka végállásánál fogva különös figyelmet érdemel.

Alapin—Amateur

München, 1912.

d4, d5, c4, e6, Hc3, c5, c4×d5, e6×d5. d4×c5, Hf6, Fe3, Ha6, Bc1, Fe6, Va4+Vd7, Hb5, Vc6, Hf3, Fd7, Hd4, H×c5, H×c6, H×a4, Hc7 mat.

*

„Ha From cselt játszol s nem vigyázol, bolondok matjába mászol.“ f4, e5, g4?? Vh4 mat.

Egy székely diák naplójából...

(Utazás Erdélybe.)

„Kötegyán határállomás. Tessék a csomagokkal a vámvizsgálathoz előre menni!“ — hangzik a kalauz harsány szava.

Istenem, hát már az ország határán vagyunk, hiszen alig jöttünk valamit s bizony elég lassan! Körülnézek és keresem azt a nagy kínai falat, amelyik elválasztja a híres latin kulturát a vad, szittyá hordáktól. Mindenütt síkság, csak a nagy messzeségben kéklenek a rég nem látott hegyek. Schol semmi, ami a határt mutatná s jelezné, hogy a hegyekig ez a nagy síkság nem folytatása a mi Alföldünknek, nem egy test azzal. De mégis megakad a szemem valamin. Az állomás épület és a raktár épülete között két hosszú fenyőrudat látok mintegy 10 méter távolságra egymástól. Az innenső piros-fehér-zöldre, a másik piros-sárga-kékre van festve. Megkérdem az egyik határőrtől, hogy mit jeleznek az oszlopok. Azt mondja, hogy ez a két oszlop jelzi a két ország határát, — a köztük levő terület semleges zóna.

„Eisze vágjuk ki és vigyük el legalább Alfalun túlra, ha csak ennyi az egész“ jegyzé meg egy Gyergyóalfaluból való öreg székely, ki szintén hazamerészkedik rokonlátogatásra. — Jó lenne biz az bátyám, — felelek én, — de nem engedni az ántánt, meg még a kisebbik ántánt sem. „Hát az a jószágos istennyila csapjon közijük, ha münk mindétig csak arra várunk, hogy hogy mikor engedik úk, akkor bion elvárhatunk nagyon sokáig!“ Igazat adtam az öregnek, de igyekeztem is elfelé tőle, mert erőst belejött közben a helyzet tarthatatlanságának magyarázatába, pedig nem jó ilyenkor nagyon elkeseredni. — Éppen sorakoztatták is az utasokat, hogy a semleges zónára kísérik, ahol a másik ország délceg tisztjei átvesszik. Beálltam én is a sorba

és szívszorongva vártam a bekövetkezendőket. Előttem több tipikus arc polgártárs sóhajtozott, talán a tuloldali jogrend izgatta a kedélyöket, amilyen ideát nincsen, — avagy sikerült valamit kicsempészniök, s most meg a román vizsgálattól drukoltak. A román vonat áttol a semleges zónába és mi minden baj nélkül bent vagyunk Nagy Romániában. Vámvizsgálat, utlevél láttamozás a vonaton. Lévén kevés csomagom, sikerrel megusztam a vizsgálatot. Közben többen voltak, kik szívélyesen üdvözölve a vizsgáló vámtisztet, kezét fogtak vele. Nem akarok senkit rágalmazni, — nem mondom, hogy valamit csuszítottak a markába, — de az bizonyos, hogy a tiszt utánna mindig a zsebében kotorászott, — minden kézfogás után.

A fáciantollas granicsárok is folyton jöttek-mentek a kocsiban, érdeklődve a csomagok tartalma iránt, s készségesen elfogadva a nyitlan adott baksisokat. Megszólítom az egyiket s érdeklődöm, hogy mikor mehetünk Nagyváradtól tovább Kolozsvár felé. „Nem tud maghiar” — felelé ő, de románul megmondja azért. Mindjárt láttam, hogy van kivel beszélnem, előveszem fehá a cigarettá tárcát, rágyujtok és megkínálom őt is. Csodák-csodája emberem kifogástalan magyarsággal köszöni meg. Hova valósi — kérdem tőle. — Éppen Bukarestbe — válaszol, mintha szégyelte volna, hogy erdélyi léttére ezek között szolgál, akik — mint mondta — minden kis baksist maguknak csiptek el. A célzást elérttem, de nem reagáltam reá, sőt kinézve az ablakon, figyeltem a fényben uszó, közeledő Nagyváradot. A földi jónak láttá, hogy magamhoz térítsen merengésemből s talán már neki is menni kelleit, mert kezét nyujtva, szívélyesen elbucszott. S nem érezvén mást, csak sima tenyeremet a markában, — kifelé indultában többször visszánézett, gondolván hátha —, pedig dehogyl!

— „Oradeu Mare!” Fölszedelőzködöm én is és indulok kifelé a váróterembe, az éjszakának a vonatindulásig hátralevő részét eltöltendő. A máskor oly tiszta folyosókon, várótermekben szemét, piszok s rettenetes bűz. Széltében-hosszában elnyujtózott, mezitlábás és bocskoros alakok horkolnak, egyik-másik nagyokat sercint a közepen szabadon maradt áljárhelyre. Tolatok én is a II. oszt. váróterembe s szerencsésen elkapok egy széket egy pópa elől, ki éppen le akart reá telepedni. Erősen reám meresztette szemeit, de látván, hogy én is erősen állom, morogva ott hagyott. — Viszont kívánom — mondtam én is neki. Elhelyezkedve a jobb időkre alig emlékeztető, nyöszörgő, kajjalábu széken, körüljártattam álmos szemeimet a gyérvilágítású váróteremben. A piszkos, füstös falon lóg a királyné s király arcképe, száradt fenyőgallyaktól körülövezve. Így mulik el minden az ég alatt — gondolom magamban.

Szemügyre vettem hasonló sorsban szenvedő társaimat. Egyik társaság magyarul, másik románul beszélget, nagyokat ásitva közben.

Néha-néha elhallgat mindenki s csak szörtyögés, horkolás hallatszik megtoldva az ásitások utáni nagy kifuvásokkal és hjaj-okkal. Az asztal végén egy fekete tömeget pillantok meg csigamódra meggörbülve. Hopp! valami leesett, szalad ki a számon. Hát az én pópámnak a feje vágódott bele a szomszéd utas kosarába. A pópa hirtelen magához térve a feje után kap, miközben a mellette bóbiskoló törzstiszt állát jól felütötte. A

tiszt felpattan, s már valami nagy káromkodásra tátja a száját, amikor az előbb még marcona arc egy fertelmes vigyorgásba olvad át s „szervusz frátye!” felkiáltással nagyot paroláznak. Ráismertek egymásra s elmentek a „Resti“-be, hogy — miként a tiszt mondta — mossák ki a szájukat, mert valami nagyon csunyát akart mondani.

Nagyon elálmosodván, aludni próbálok, de nem nagyon merek, mert félttem a csomagomat. Meg aztán úgy szur valahogy ez a szék. Fészkelődöm, igazgatom magam rajta, de mégis csip, vagy szur valami. Szeretnék vakarózni de nem merek. Látom, hogy mások is erősen fészkelődnek s minden ásitást ruhasimitással, igazgatással kapcsolnak össze. Titkon vakaróznak. A mellettem ülő diákforma ember is erősen néz engem, én is vissza. A karom, a hasam, a lábam erősen csipi valami, — de nem akarom megvakarni, nehogy azt gondolhassa valaki, hogy innen vittem magammal valamit. Aztán úgy fogtam ki rajtuk, hogy románul szóltam a szomszédomhoz, kérdésképen szólva, hogy „fumatul opris?” (Ezt láttam a falon kiírva.) Miután szomszédom ugyanigy válaszolt, — erre mind a ketten nekifogtunk vakarózni.

Ilyen keserves éjszaka után, boldognak éreztem magam, mikor reggel a Kolozsvár felé menő vonatra felülhettem. Annyira kifáradtam az éjjeli vakarózásban és olyan jól esett az ablakon beáramló, — a hegyek felől jövő langyos szellő, hogy álomba szenderültem a kocsi sárgára festett, kemény fapadján. Kellemes szendergésemből egy néni kosara ébresztett fel, amely szerencsésen fejem bubjára esett. Azt hittem hirtelen, hogy vasuti karambol történt, — fel akarok ugrani, — hát valaki hátulról visszaránt. Odanézek, de bizony nem volt egyéb, mint az, hogy teljesen oda voltam ragadva a padhoz. Ugyanis a kocsi egészen friss festésű volt és a festék a testem melegétől fölolvadt, úgy, hogy én a szó szoros értelmében oda ragadtam a padhoz.

(Folyt. köv.)

Szerkesztői üzenetek.

Kéziratok szerkesztőségünkbe (Szeged, Vársárhelyi-sugárut 2. vagy Budapest, V., Deák-tér 1., II.) küldendők. Kéziratokat nem küldünk vissza. Névtelen levelekre nem válaszolunk.

Cs. I. Kiforratlan, kezdő írás. Nem közöljük. **M. Z.** Diletáns próbálkozás. Nincs szükségünk. **A. F.** Ne pazarolja az idejét versírásra. **U. J.** Orosháza. Előfizetése nov. 15-ig rendezve van

Főszerkesztő KOLOSVÁRY-BORCSA MIHÁLY.

Felelős szerkesztő: FETTER GYULA.

Felelős kiadó: CSANÁDY GYÖRGY.

Budapesti szerkesztőség és kiadóhivatal: IV. Deák-tér 1., II. e.

* **Lázár Lajos székely testvérünk**, kolozsvári egyetemen végzett tanárjelölt a Feketesas-utca 17. szám alatt jól felszerelt könyves boltot nyitott, hol az egyetem hallgatói mindennemű tankönyveiket beszerezhetik. Papir- és írószerek raktáron. — Székely testvérünk életrevaló, egészséges vállalkozását az egyetemi hallgatói megértő pártfogásába ajánljuk. „Minden erdélyi megpróbált magyar ember csonkamagyarországi életharca — harc Erdélyért is”.

* **Dr. nagykászoni Bodó Sándor orvos** rendelőjét áthelyezte és rendelését újból megnyitotta Budapesten, IX. ker., Lónyay-utca 7. szám alatt. (II. em., 31. ajtó.) Fogad délután 3—5 óráig.

Legelőbb bevásárlási hely a katonaság, csendőrség, rendőrség, pénzügyőrök, egyetemi hallgatók, diákok, vasutasok, postások, tüzoltók, hajósok, erdészek és bányászok részére: **Friedrich József** egyenruházati és hadfelszerelési intézete, egyenruha és uri szabósága. — A Déli Alapítva 1893. vidék legrégebbi egyenruházati üzlete. Telefon 14-33